

”Du er et komma i livet mitt”, sier han. Hun slipper de frosne hendene hans og trekker sine varme mot seg og legger de i de slitte lommene. Hennes mørke intense øyne senker blikket i asfalten. Et øyeblikk går, hun blunker og titter bort på den andre siden av gaten. ”Hva faen skulle det bety?” tenker hun. Alltid skulle han være på denne måten, pakke inn et budskap. Kunne han ikke bare si det som det var?

Han holder blikket festet på henne og ser gule soler skjule seg bak de mørke pupillene hennes. Ansiktet er rammet inn av lyse bustede lokker og hun har tre små floker i håret. Hun gjengjelder ikke blikket hans.” Og du er jaggu et svært spørsmålstegn i mitt”, tenker hun. Han snur seg. Skosålene plasker i den skitne sølen på bakken og hun hører skrittene hans blir fjernere, men blir stående uten å snu seg. Og som et komma blir hun stående. Ikke sikker på hva hun skal gjøre. Hun trasker over veien og ned mot havna der det dannes små krusninger på vannet av vindkastene. En dag i slutten oktober.

Asfalten er kald, men hun setter seg likevel. De røde tøyskoene er bare få centimeter fra vannskorpa. Bena dingler i lufta og på ny fører hun hånda ned i bukselomma for å fiske opp telefonen. Den ringer, men hun svarer ikke. I stedet legger hun den tilbake i bukselomma og kjenner hvordan den lille elektroniske dingsen dirrer mot låret hennes. Med ett kjenner hun suget i magen og det kjennes som tusen små menn tramper elleville inne i henne. Sult. Et kast av kjølig luft kommer mot henne og gjør at vannet vugger sakte opp mot kanten på kaia. Hendene hennes blir våte og grå småstein blir sittende i håndflaten hennes idet hun tar seg for, for å reise seg.

Han står lent inntil et gammelt trehus idet hun går forbi. Den blå anorakken er våt på skuldrene og fordi huset er gammelt har små røde malingsflak festet seg på ryggen hans, men han vet ikke det. Ryggen hennes blir mindre når gaten blir smalere. De kalde hendene hans fører sigaretten mot leppene og før den skal stumpes tar han et langt og dypt drag og kniper igjen øynene med hele ansiktet. Han holder pusten mens han hører den gamle kioskdøra, som fortsatt har dørklokke, åpnes og lukkes. Hun er inne. Et sukk og røyken siver forbi de smale leppene. Han hadde da i alle fall forsøkt å fortelle henne det. Og kanskje hadde hun forstått. Et nytt sukk. Den våte anorakken gjør han kald og han snur for å gå hjemover. Det regner skikkelig nå.